

VIROLET

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'altre dia, sols a títol de curiositat, vaig voler comprovar el pes del sucre i de l'arroç que acabaven de dur de cà'l adroguer. judiqui's quina fóra la meua sorpresa, en veure que el pes era exactel!

Als pocs moments, demano comunicació telefònica i me la donen tot seguit. Fixin-s'hi bé: «tot seguit». En veritat, no podia retornar-me de la sorpresa.

Però encara em sorprengué més quan en anar a cobrar un deute més antic que la mandra... oh felicitat!, em fan passar molt amablement i me'l paguen a l'instant. No m'hi veia de content!

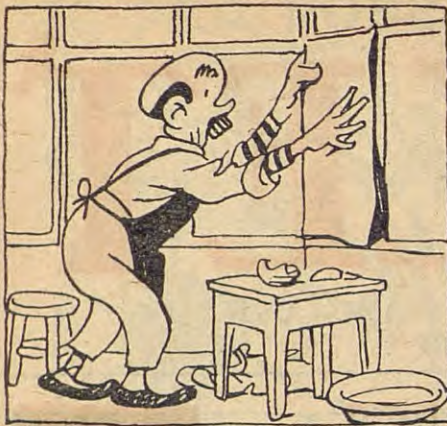
Al tornar a casa trobo un telegrama del meu germà anunciant-me que arribaria dintre de dos dies de València. Veritat que és extraordinari que arribés primer el telegrama. Veritat que és extraordinari que arribés primer el telegrama ciador sempre arribéa després que el viatger.

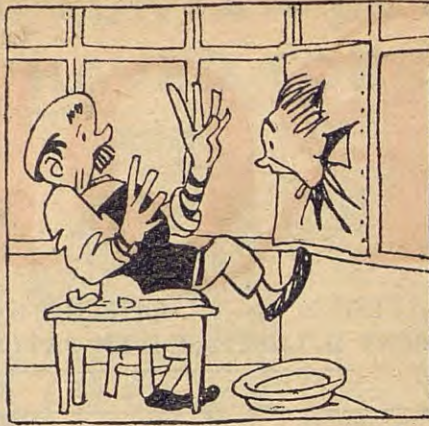
Refet del desmai que em causà l'emoció anterior, una nova sorpresa vingué a desllorigar-me. El sastre va dur-me el trajo el dia promés!

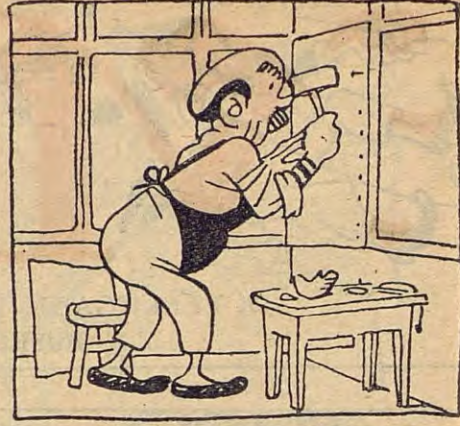
—Això no pot ésser!—exclamava jo, amb riulla nerviosa. De sobte, un sotrac terrible, un soroll espantós, va encarrar-me amb la crua realitat: tot havia sigut un somnil. Ja deia jo que res del que em passava podia ésser!...

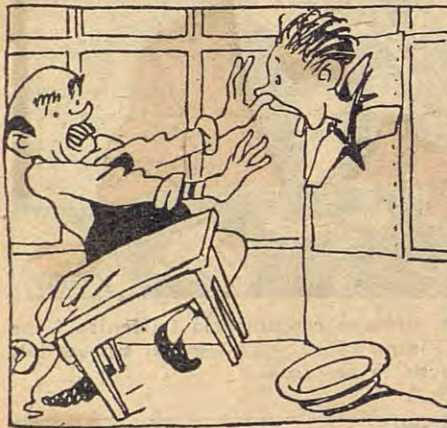
Hi havia un pobre ataconador d'escaleta, al qual sempre li trencaven algun vidre de la barraca. Més ell hi posava tot seguit un paper.

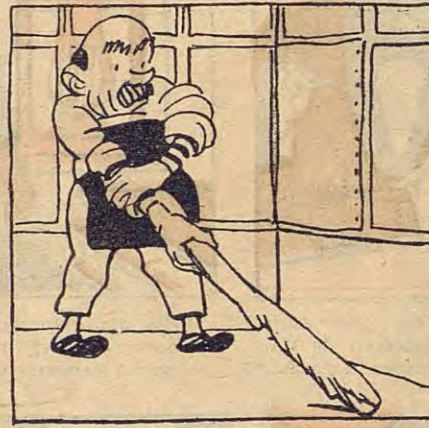
En arribar el vespre, la quitxalla del barri li donava la «bona nit» i... li estripaven de nou el paper.

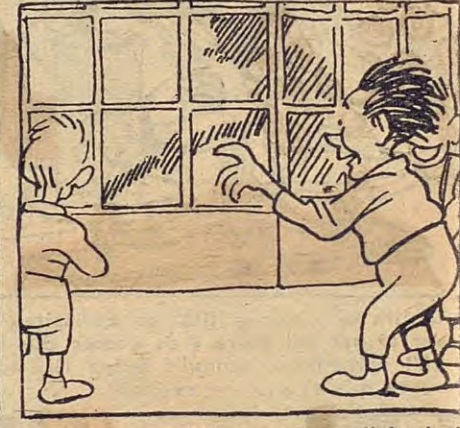
Com que era un home de gran paciència, tornava a l'endemà a posar-ne un altre...

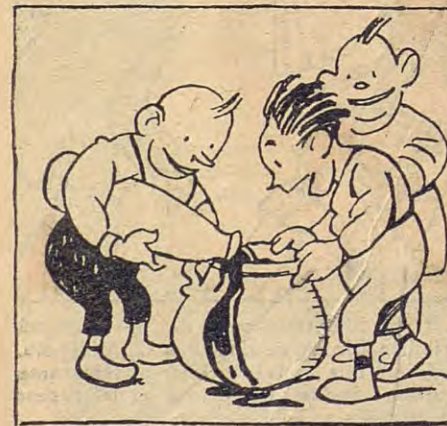
...que despertava encara més l'afició dels nans a saludar-lo «afectuosament» i de sorpresa.

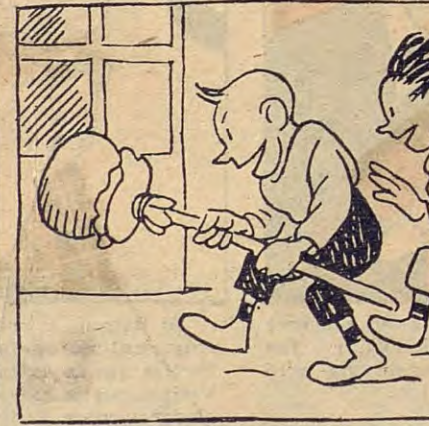
Fins que cansat ja de repetir aquella feina, un dia, després de posar el paper nou, es disposà a rebre degudament l'amable visita del vailet.

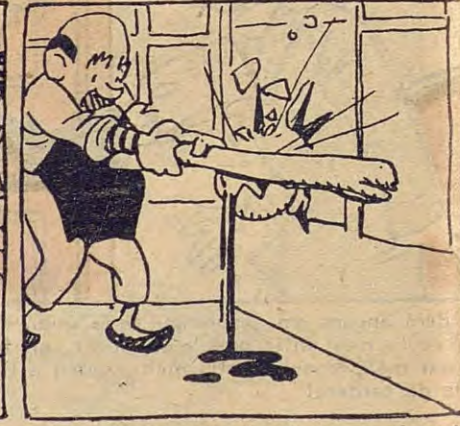
Però no comptava amb les lleis de la llum i amb la teoria de les ombres que feren endevinar als xicots ço que contra d'ells es preparava.

I, desitjosos de donar un espant al pobre ataconador, ompliren una olla de mangra...

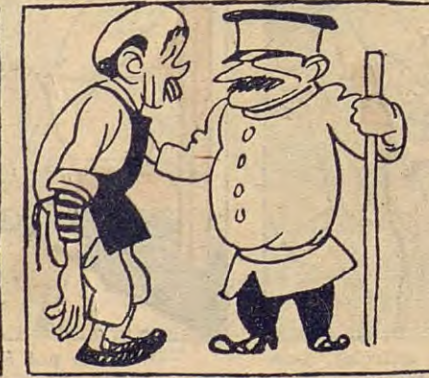
...la lligaren a l'extrem d'una canya i... a donar l'acostumada «bona nit».

Tan bon punt el sabater vegé sortir ço que ell creia el cap del xicot, donà una garrotada i l'olla saltà a bocins.

L'home, esverat, sortí de la barraca, creient que havia fet a trossos el crani del pobre noi.

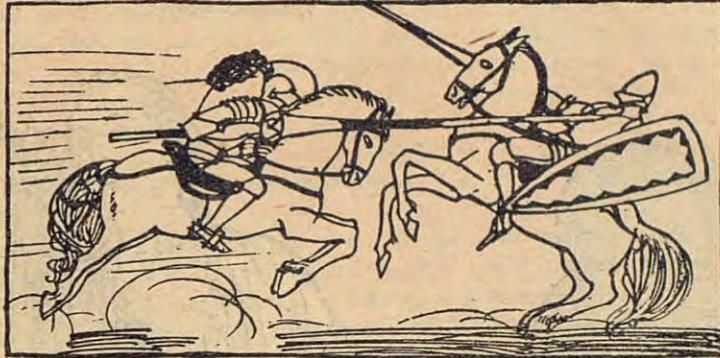

I es presentà, convicte i confès, al primer urbà que trobà. El qual, després de rebre la declaració...

...volgué veure la víctima. Podent constatar que ço trencat era una olla més buida que el cap de l'ataconador.

Historia de Pierres i Magalona

Pierres, fill dels comtes de Provença, formà el projecte de sortir a córrer món, més que tot per tenir ocasió de conèixer la princesa Magalona, filla del rei de Nàpols, la gran bellesa de la qual era ponderada arreu. Pierres abandonà la casa pairal enduent-se com a record els tres riquíssims anells que sa mare li donà al partir, i féu sa entrada a Nàpols en ocasió d'haver convocat el

Rei unes justes (o torneigs) on hi prengué part el cavaller provençal sortint-ne sempre vencedor sots el títol de Cavaller de les Claus.

No cal dir que les brillants gestes de Pierres s'endugueren l'atenció del Rei i, més encara, la de Magalona, restant, aviat, tan enamorats els dos jovincells, que sols cercaven les avinenteses per a contemplar-se llargament. Per fi, el cavaller pogué parlar i donar un dels anells a la dida de la princesa per a que s'apressés a entregar-li en fermeça del gran amor que sentia. Ço que s'apressà a complimentar la bona dona que estimava, com ningú, a la

gentil damisel·la. Però Magalona tenia molts pretendents i en el perill de que el Rei la decidís a casar contra la seva voluntat, Pierres determinà anar a cercar-la.

I en íntim col·loqui li descrigué la seva passió sense límits i li revelà el secret del seu llinatge amb la promesa formal de no contar-ho a ningú. Li féu també present dels altres dos anells que com a record de sa mare tenia i la féu decidir a anar-se'n amb ell per a casar-se a Provença.

I fugiren cavalcant fogosos corcers, plens d'il·lusions i amb l'ànima sadolla de les dolceses inefables de l'amor.

(Seguirà)

ELS VIATJES DE GULLIVER

(Continuació)

Malgrat això que ells tan pomposament nomenaven «les grans avingudes», Gulliver no pogué passejar-se més que per les dues principals que, traçades en forma de creu, dividien la ciutat en quatre illes d'edificacions notables. El palau del Rei, situat en el centre de la capital i en l'encreuament de les dues més amples vies, estava encerclat a quasi quatre metres de l'edifici per una paret de dos pams d'alçada. Amb permís de Sa Majestat Il·lustre, en Samuel passà una cama per sobre del mur per a veure el palau de tots costats, però ço que més desitjava admirar era les habitacions reials, i això no li fou possible de cap manera, car l'edifici que privava l'accés fins a la placeta on aquelles donaven tenia sis pams d'alçada i era quasi impossible saltar-lo sense perill d'arrencar alguna teula o esmicolar qualsevol detall arquitectònic.

«Ço privat és més desitjat», diu l'adagi, i diu molt bé. Gulliver, que degué acabar el passeig per la capital sense poder veure les magnificències dels interiors del regí sojorn, sentí encara més vius desitjos de logar-ho. D'altra part, el Rei també volia que l'estranger admirés les belleses que el palau tancava. I en Samuel que, a més de bastant tossut, era molt enginyós, es basquejà per a portar-ho a la pràctica. Tallà alguns dels arbres més grossos del bosc reial i amb ells construí dos tamborets d'uns tres pams d'alçada, suficientment forts per a sostenir el seu pes.

Això fet, es repetí el pregó en el que es comminava al poble a restar a caseta durant el perillós passatge del «gegant», i a l'hora indicada Gulliver, amb un tamboret sota cada braç, tornà a passar per la mateixa gran via fins arribar al palau. Ja allí, pujà sobre un dels estros construïts i plaçà l'altre en el pati primer. Aleshores posà els peus en el segon tamboret i amb un ganxo que ja portava a posta estirà el primer i el col·locà en el pati que seguia, i així successivament fins que arribà a la gran plaça d'honor que era on precisament donaven les finestres de les habitacions de la reial família.

Gulliver s'ajagué i, amb tota cura, anà posant els ulls davant les finestres que potser ja expressament estaven obertes de bat a bat. En bona fe, mai hauria cregut que el palau del poderós Rei de Liliput tingués coses tan precioses. Allí tapissos, quadros magnífics, mobles cisellats, escultures, catifes, armes antigues... Vegé de les princeses les habitacions particulars, totes decorades amb pintures de tons clars; la cambra règia, regiament agençada; els menjadors capaços per a tiberis en gran escala i, finalment, el gran saló del tron on, en honor del «quimbusflestrin», Sa Majestat Il·lustre havia combinat una gran festassa. I a fe que li plagué a en Samuel l'espectacle! Ballets, danses, versos bonics, músiques i, especialment, un luxe com mai havia vist a l'Anglaterra. Les dames, sobre tot, vestien ricament, amb unes túniques brodades amb or i amb pedres precioses que relluïen com cristalls ferits per raigs de sol. La reina que, junt amb les seves filles, ocupava, com era natural, el lloc d'honor del saló, tenia en els braços el seu gosset preferit—de la mida dels de fang que hi ha entre els pastors dels «pessebres»—i el mostrà gentilment a Gulliver quan aquest apuntà un ull pel finestral.

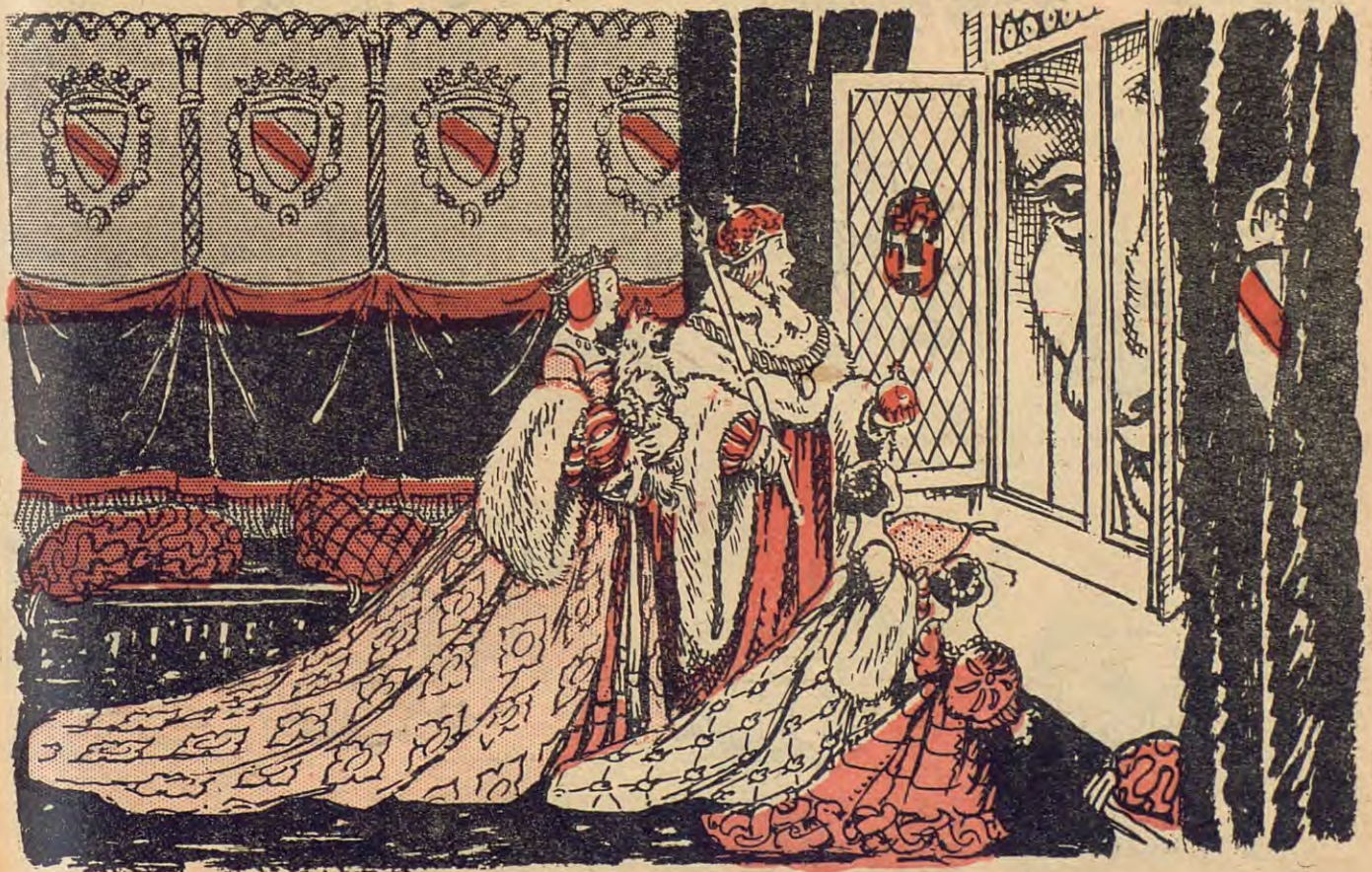
Per fi, ja satisfet d'haver pogut tafanejar-ho tot, en Samuel saludà a la cort que havia sortit a la terrassa per a comiadar-lo i s'entornà amb totes les precaucions vers la seva estada. Ja allí, quedà altament sorprès de veure que l'esperava el simpàtic Reldresal, un aixerit funcionari que ocupava el lloc que podriem dir-ne de secretari particular del monarca. Saludà molt atentament a Gulliver i li pregà que volgués escoltar-lo una estona, car portava una missió prop d'ell que era urgent complir-la. El nostre protagonista li oferí geure's a terra per a tenir les oïdes més a vora de la boca del personatge, més aquest, amb gran gentilesa, li pregà que no s'amoïnés i que si volia podia aguantar-lo a la mà. Així ho féu l'«home-muntanya» i Reldresal pogué parlar confiadament sense por que ningú dels seus compatricis el sentís.

Començà per a explicar-li l'origen d'una qüestió que després portà seriosos conflictes polítics en el reialme i que havia acabat per fer perillar la seguretat de la nació. I el motiu originari no havia pas pogut ésser més simple. Tot va venir de la forma de trencar els ous, que a Liliput—com en aquest nostre país—hi havia l'habitud de veure'ls passats per aigua. El cert és que l'avi del poderós rei Golbasto-Momaren-Eulame-Gurdelo, etc., trencant un jorn amb el ganivet un ou del dia pel cantó groixut—com aleshores s'estilava—es tallà talment un dit, que immediatament ordenà que tots els seus vassalls que beguessin ous devien trencar-los precisament per l'indret de la punta. Com sol succeir sovint en coses semblants, el poble s'irrità d'aquesta llei que qualificà de draconiana i es revoltà iradament. I des d'aquell temps, que a Liliput hi hagué fortes commocions polítics que portaren persecucions, empresonaments i, sobre tot, fugides de gent significada que es refugiava en la propera illa de Blefuscú. Ço que fou aprofitat pels governs d'aquest reialme veí per a cercar contínues qüestions internacionals que—malgrat algunes conferències de més o menys bona fe—no tingueren altra solució que crear un odi profund i una franca adversió que, al fi, abocaria el greu flagell de la guerra.

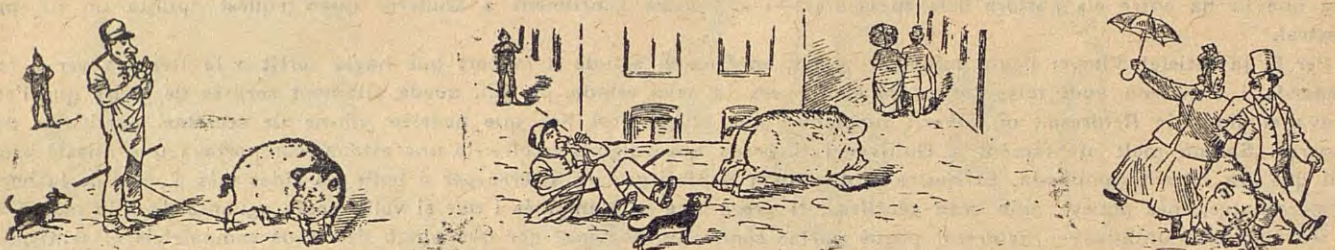
I això, segons Reldresal, era imminent, car ja se sabia que l'enemic preparava una nombrosa i potent esquadra per a assaltar les costes liliputienques, encara que per això les tropes de Sa Majestat Il·lustre no estaven pas distretes sinó ben preparades per aguantar el cop. De totes maneres, el Rei desitjava saber si el «quimbusflestrin» estava disposat a ajudar-lo en tot i per tot.

Gulliver digué al secretari que si no fos l'agraïment que a això l'obligava, l'impulsaria a obrar d'una faisó franca-ment d'ajut, el fet de veure una nació en perill de perdre la llibertat per a satirfer el caprici d'una altra. Aixís era que Liliput i el seu monarca podien comptar amb la col·laboració decidida de l'«home-muntanya».

(Continuarà)

Pel·licula còmica

Un home porta un «tocino»
i vol encendre el pipot.

Més el paquiderm li escapa
i comença a fer trastorns.

Tomba un carretó de fruites,
la lletera i els seus pots,

i cóna un sust a un «brigada»
que anava a sortir d'un pou.

A un fanaler treu l'escala
i el fa caure de corcoll.

i a un escura-xameneies,
de panxa, com un granot.

Després de mil malifetes
que aquí pot veure el lector,

que totes acaben sempre
amb algú de tomballons,

el malvat «tocino» es fica,
tot badant, dintre un bocoi

i, rodolant, poden dur-lo
al carnicer venjador.

En el temps de la plor, que era quan regia la famosa Maria Castanya, hi havia un llenyater que era famós per ses seves ganduleria i ambició que sempre el feren pensar de quina manera podria viure sense treballar.

Vet-aquí que un dia va convidar a la Mort a fer un tiberi i, fent-s'ho venir bé, li començà a discutir la seva tasca de daltir infadigable. Com que aquesta intentà demostrar-li la seva actitud de justícia absoluta, el llenyater li digué: «—A veure: tu que ets tan justa! A què no saps en aquesta ampolla tan petita?»

La Mort es va picar un bon xic i per a donar una lliçó a l'incrèdul, es ficà dins de l'ampolla. Aleshores, semrent, l'enginyós bosquerol li tapà fortament i exclamà: «—Ja et tino ben presonera. No t'escaparàs pas.»

I, ala, ala, entrà al bosc espès i ombrí, i en el lloc menys visitat deixà l'ampolla entre les branques d'un arbre que estava aleshores en el fort de la creixença.

I el llenyater es féu metge desseguida, assegurant que la seva fàiso de curar era infalible i afirmant que cap malalt que a ell es dirigís es moriria. I com que aixís fou durant molt temps, el seu nom es féu conegut universalment i la corrua de gent, ja desenganyada per tots els altres metges, que compareixia, era interminable.

Produint un guany extraordinari al llenyater qui, sense res fer, vivia en mig de totes les comoditats, fumant, bevent i gastant a dojo, com era la seva il·lusió.

Un dia, anant un bosquerol en cerca de llenya, se li acudí tallar aqueil arbre tant corpulent. I amb la destal començà a mig partir-lo. Aviat, amb la més gran sorpresa, el soroll de vidre que es trenca li a l'instant sortí la Mort amb un cruiximent osses que feia feresa.

I com que havia estat tant temps en vaga, tingué un gran dalit per a reemplendre la tasca i la gent es moria com a mosques. Un jorn va trobar la desdortegada al llenyater que l'havia enganyada i, folla de contenta, li digué: «—Com a càstig d'haver-me buriat, no vull matar-te; al contrari, et perdono la vida per a sempre més. Viuràs eternament.»

I aixís fou. I encara va pel món, sempre caminant, sense poder trobar mai el descans que la Mort no nega a ningú un dia o altre. I aixís purga la seva mallfeta.

Mentrestant, l'arbre creixia, creixia d'una manera sorprenent, guardant a dintre seu aquella ampolla on la Mort reposava si us plau per força.

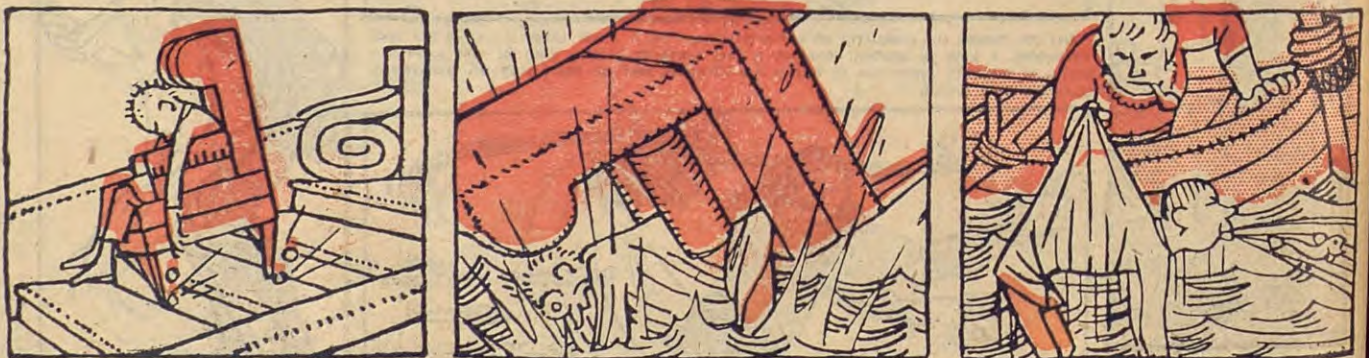
—Feu-me el favorde pendre aquest minyó per aprenent—digué la mare d'en Cintet al mestre tapisser.—Cregueu que n'estic més tipal No serveix per a res, no em fa res de bo... no pot anar ni amb rodes.—I el noi es quedà en el taller. Un dia, el seu amo li encarregà que portés un d'aquests sillons que en diuen «poltrones» al Passeig de Colom, número tants, baixos. I el minyó es carregà el moble a sobre el cap—car era ço més dur de la seva persona—i començà a fer via.

Però, renoi!, allò pesava més que l'anar a estudi i, creguent que si del treball en ve el descans, del descans en ve el poder treballar, en Cintet decidí reposar en un costat de la Rambla. I no tenint-ne prou de descansar del pes, decidí també que fos el seu cos el que descansés de les passades fadigues. I s'acomodà «poltronament» en la poltrona, trobant-s'hi tan bé, que aviat es quedà profundament adormit.

Ja tots sabeu que la nostra Rambla fa baixada. Doncs sigui pel seu propi pes, sigui yue algú li donà unaempenta, el silló començà a caminar a causa de les politxes que duia en les extremitats de les potes. I ja teniu a l'aprenent tapisser, que segons sa mare no podia anar amb rodes, corrent cada volta amb més velocitat damunt la confortable poltrona. La gent, en veure baixar aquell «silló-car», s'apartava un si és o no és esporuguida, deixant-li el camí franc.

I el trasto anà corrent, corrent, fins travessar tota la Plaça de la Pau i anant a enfilars escaels del desembarcader del port, les quals baixà a tota velocitat, fins que, arribant al líquid element, es tombà dipositant violentment el noi a l'aigua. El qual ho hauria passat malament si un pescador no hagués sigut amatent a pescar-lo, tot dient-li:—I doncs, noi, on vas?—I en Cintet, encara no refet del espant, li respongué:—Al Passeig de Colom, número tants, baixos.—A ço que el barquer féu, tot rialler:—Em sembla, minyó, que t'has equivocat un xiquet... Jo diria que has baixat una miqueta massa!